

De vrijgevochten miljonair

Jessica Clare bij Boekerij:

DE MILJONAIRSCLUB

Gestrand met een miljonair

Het meisje en de miljonair

In bed met een miljonair

Er was eens... een miljonair

De romantische miljonair

Een nacht met een miljonair

MILJONAIERS EN BRUIDSMEISJES

De maagd en de miljonair

Hoe tem je een miljonair

De miljonair zoekt een bruid

De misstap van de miljonair

De vrijgevochten miljonair

Jessica Clare

De vrijgevochten miljonair

Deel 5 van de *Miljonairs en bruidsmeisjes*-serie

ISBN 978-90-225-8469-9

ISBN 978-94-023-1186-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Billionaire on the Loose (Billionaires and Bridesmaids, #5)*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2016 by Jessica Clare

Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Dat er iets niet in orde was, begreep Loch meteen toen hij de privéstudieerkamer van zijn oudtante binnenliep. De koningin was er, evenals de kroonprinses en haar nieuwe Amerikaanse man, en de meest vertrouwde adviseur van de koningin.

Dit was erg. Op een officiële feestdag had hij het nog begrepen. Maar om tien uur 's avonds op een dinsdag? Niet goed.

Loch haalde een hand door zijn slordige haar. Het speet hem dat hij geen tijd had gehad een douche te nemen voordat hij in het paleis verscheen. 'Sorry. Ik ben net klaar met een polowedstrijd.' Nou ja, polo en daarna een paar uurtjes in de plaatselijke kroeg met wat vrienden. Overwinningen moesten gevierd worden, en ze hadden gewonnen. Hij kwam dichterbij en kustte de oude koningin op haar wang. 'Tante. Hoe gaat het met u?'

'Ik maak me zorgen,' zei ze, en klopte op zijn schouder. 'Ga zitten, Loch. Dit gaat geen gemakkelijk gesprek worden.'

Godallemachtig. Hij groette Alex met een kus op haar wang en knikte naar haar man, Luke, en ging in de lege stoel tegenover de koningin zitten. Hij had de minister niet gegroet. Hij kende hem niet eens, en dit mysterieuze gedoe maakte hem zenuwachtig. 'Wat is er aan de hand?'

De koningin keek naar de minister en knikte. 'U kunt spreken.'

De kleine man zette zijn bril recht en bestudeerde Loch even. 'U weet dat u als vijfde in de lijn van troonopvolgers staat, ja?'

'Als zesde, dacht ik eigenlijk.' Hij dacht hier verder nooit over na, daar hij geen plannen had om zijn titel te gebruiken. Behalve voor gratis drank en af en toe om vrouwen te versieren. Dat

opklimmen op de hiërarchische ladder, dat hoefde voor hem niet. Kijk maar hoe serieus zijn nichtje Alex was geworden. Ze deed nooit iets leuks.

En hij? Hij wilde alleen maar lol maken en genieten.

‘Nou, er was laatst die kwestie met George.’ De man zette zijn bril weer recht en keek even nerveus naar de koningin. Toen zij knikte, ging hij door. ‘U weet vast wel dat George als troonopvolger is afgetreden?’

Loch wreef over zijn neus. ‘Je zou onder een steen leven als je dit niet wist.’

George was betrappt met maar liefst twee dienstmeisjes van het paleis. Allebei getrouwd. De koningin heeft hem gedwongen zijn tweede plaats in de rij van opvolgers op te geven. Hiervoor had hij een forse vergoeding ontvangen, waarvan alleen de familie op de hoogte was. Voor de buitenwereld was George een bedrieger, die het oprecht berouwde dat hij met zijn broek op de enkels was betrappt. De familie wist wel beter. George was altijd al een soort van geilaard geweest. Loch had medelijden met zijn arme vrouw. Dat wel. Ze leek best aardig.

‘Wees even serieus, Loch,’ zei Alex, met stalen stem.

Hij schoof in zijn stoel. ‘Sorry. Ja. Op de hoogte. George staat niet meer als tweede in de rij van troonopvolgers.’

‘Iedereen schuift dus een plaats op, op de lijst’, ging de minister verder. Hij haalde een schema tevoorschijn. ‘Na prinses Alex, komt Peter, de zoon van George. Dan zijn dochter Alma. Dan uw neef Griffin. En na hem, komt u.’

Loch knikte. Ze hadden nog niks nieuws gezegd.

‘Het probleem is dat er een grote groep is die niet blij is. Een erg uitgesproken groep. Zij zijn niet blij dat Hare Hoogheid Alexandra getrouwd is met een Amerikaan. Ze willen iemand anders op de troon als de koningin er niet meer is.’

Loch fronste zijn wenkbrauwen. Hij keek verbaasd naar zijn

vorstelijke oudtante. Ze zag er iets brozer uit dan vorig jaar, maar ze was sterk en haar hersenen deden het nog prima. De Engelse koningin was nog ouder dan oudtante Alexandra, toch? Niemand vocht om haar plek. Waarom al dat gedoe over de troon van zijn groottante? 'Ik begrijp het niet. Waarom hebben we het nu over de troonopvolging?'

'Omdat ik oud ben,' zei de koningin botweg. 'Mensen willen nieuw bloed op de troon. Binnen een jaar of twee treed ik af en geef ik mijn plaats aan Alex.'

'En de partij die niet blij is met het feit dat ze getrouwd is met een Amerikaan, wil iemand anders op de troon.'

Loch dacht na. 'Peter niet?' De zoon van zijn neef was amper zeven.

'Nee, Peter niet,' zei de koningin. 'Te jong. Alma ook niet. Zelfde reden.'

Loch begon het warm te krijgen. 'Griffin dan?'

'Griffin gaat ook met een Amerikaanse trouwen over een paar maanden,' merkte prinses Alex vriendelijk op. 'Een veelbesproken Amerikaanse, zonder geld. Hij is zeer verliefd op haar en is bereid zijn plaats in de opvolging op te geven als dat zou moeten.'

Verdomme. Hij voelde zich hier niet lekker bij. Hij schoof wat op zijn stoel. 'Ik toch niet?'

'Op papier bent u een goede, volgens de inwoners van Bellissime,' zei de minister, met zijn blik op de koningin. Hij haalde een papier tevoorschijn. 'U bent geliefd onder de jongere bevolking en u heeft twee jaar in het koninklijk leger gezeten, terwijl u genoeg geld had om dat niet te doen. U bent rijk en zal geen last zijn voor de bevolking. U ziet er goed uit en bent sportief. Er zijn geen schandalen aan u verbonden. Als u trouwt met een dame uit Bellissime, of met een prinses van Saxe-Gallia, dan bent u voor het volk de meest logische keuze om de volgende koning te worden.'

Loch keek gealarmeerd naar Alex. 'Ik wil geen koning zijn.'

‘Ik wil ook niet dat jij koning wordt,’ zei ze koeltjes. Hij zag dat ze de haar vingers met die van haar man verstrengelde. ‘Wij proberen een kind te krijgen om de lijn van opvolgers te bevestigen, maar tot dan zijn er veel uitgebrachte stemmen die tegen mijn huwelijk met Luke zijn.’

‘Met mij op de troon zouden ze nog ongelukkiger zijn,’ riep Loch. ‘Ik ging naar school in Groot-Brittannië. Ik ben een prutsers. Ik heb alleen maar geld dankzij de investeringen van Griffin, en omdat ik het familielandgoed heb verkocht aan die filmproducent. Ik doe niks nuttigs, behalve mijn gezicht laten zien bij sommige evenementen. Echt, ik ben hier niet de man voor.’

‘Wij zijn het daarmee eens,’ zei de koningin, haar uitdrukking neutraal. ‘Jij zou geen goede keus zijn.’

Nou, ze waren het tenminste met elkaar eens. En verdomme, hij voelde zich daar toch lullig bij.

‘Daarom ben je hier vanavond, Loch. Je gaat het land verlaten.’
‘O?’

Alex keek naar haar grootmoeder, en toen naar Loch. ‘Het is het beste als je even geen publieke aandacht krijgt.’

Hij wreef over zijn kaak. Het idee zat hem niet lekker ... Bellissime was zijn thuis. Maar als hij moest kiezen tussen de troon of een paar maanden vertoeven op een zonnig eiland, dan koos hij voor het laatste. ‘Oké. Ik ga wel op vakantie ...’

‘In werkelijkheid,’ onderbrak zijn groot tante. ‘Ga je naar Amerika.’

Hij fronste. ‘O.’ Amerika is gewoon zo ... nou ja, Amerikaans. Het was vast wel leuk daar, maar hij begreep de fascinatie van zijn neven en nichten niet. ‘Kan ik niet gewoon naar Thailand of zo voor een paar maanden?’

‘Je gaat naar Amerika voor een jaar of twee,’ benadrukte de koningin.

‘Een jaar, of twee? ‘Maar mijn poloteam ...’

‘We vinden wel een nieuwe aanvoerder.’

‘Mijn landgoederen ...’

‘Kunnen zonder jou.’ De koningin keek hem streng aan. ‘Ik vraag niet of je wilt gaan, Loch. Het is een bevel.’

Geweldig. Hij wreef over zijn gezicht, voelde zich verslagen. ‘Goed, ik ga een tijdje bij de Amerikanen spelen. En waar precies sturen jullie me naar toe? Dat hebben jullie natuurlijk al besloten.’

‘Ja, dat is zo.’ Prinses Alex glimlachte en schoof hem een crème-kleurige envelop toe. ‘Je gaat getuige zijn op een bruiloft.’

2

'Mevrouw, heeft u geprobeerd om het modem te herstarten?' vroeg Taylor beleefd, terwijl ze haar personage in de juiste positie manoeuvreerde. Het was niet makkelijk om op afstand te werken en tegelijkertijd Excelsior te spelen, maar Taylor was goed geworden in multitasking. 'Het modem herstarten verhelpt vaak kleine problemen.'

'Wat is een modem?' vroeg de oude vrouw aan de andere kant van de lijn.

O jee. Dit kon nog wel even duren. Snel typte ze iets in naar haar gilde. *Wacht even jongens. Ik ben even AFK.*

Alweer? klaagde Rowsdower. Je bent altijd weg van je keyboard. We zouden AFK moeten veranderen in Tay-FK.

Dan ben jij de leider van de aanval! antwoorde ze snel.

Zucht. Ok.

We wachten wel, schreef Sigmund.

Ze draaide in haar draaistoel en zocht naar de account van de klant op haar andere computer. 'Ik maak wat notities op uw account, en neem het stap voor stap met u door.'

Langzaam en gedetailleerd sprak ze over het herstarten van de modem van de klant. Terwijl ze dat deed, hoorde ze de chat-pings op haar andere computer en ze wist dat mensen in-game aan het praten waren. Ze gluurde even naar het scherm.

Ik was aan jou aan het denken, schreef Sigmund in een privébericht. *Ik vind dat we in-game moeten trouwen. Ik geef veel om je.*

O nee. Taylors maag trok zich samen. Ze dwong zichzelf om zich op haar klant te concentreren, en het constante geping op

het andere scherm te negeren. Sigmund werd weer klef, en dat was nooit goed.

Hem even af laten koelen was nu het beste.

Toen ze eindelijk met de klant klaar was, stond haar scherm vol met chat-pings. Allemaal privéberichtjes van Sigmund.

Sigmund: Ik denk veel aan je de laatste tijd. Ik hoop dat dat ok is.

Sigmund: Jij bent het enige lichtpuntje in mijn leven.

Sigmund: Geen idee wat ik zou doen als jij me zou verlaten.

Sigmund: Ben je daar? Is dit ongemakkelijk voor je?

Sigmund: Ik hoop het niet. Ik zeg je alleen hoe ik me voel.

Sigmund: Ik heb je opgezocht op Facebook. Je bent prachtig. En er staat dat je single bent. Goed punt voor mij!

Sigmund: En je woont in NYC. Ik ook. :)

Sigmund: Kom je nog terug, ooit?

Sigmund: Ik hoop dat je klanten niet al te moeilijk doen.

Sigmund: Ping me maar, als je weer terug bent.

Sigmund: Knuffel, schoonheid.

Jezus. Hoe langer ze wegbleef, hoe meer berichtjes hij stuurde. Taylor sprong van haar stoel en ging naar de keuken voor een schaalje met cereal. Ze gooide het hele pak leeg in een beslagkom, schonk er wat melk overheen, en liep terug naar haar stoel. Hoe kon ze Sigmund het beste aanpakken?

Een van de redenen dat ze overdag Excelsior speelde, in plaats van World of Warcraft, was het chatprogramma Ventrilo. Excelsior was een beetje "old school". Als je met iemand wilde praten typte je iets in, je gebruikte geen microfoon. Perfect om zo een beetje te kletsen, terwijl ze in de wacht stond aan de telefoon, of

zich verveelde. Het probleem was alleen, dat het al maanden niet meer zo leuk was. Maar ze kon niet stoppen.

Allemaal vanwege Sigmund.

Met de dag werd hij erger. In het begin chatten ze vriendelijk samen. Ze maakten grapjes om de dag door te komen, terwijl er niet veel andere mensen online waren. Hij leek wel aardig en grappig, dus had ze met hem gesproken. Maar de maanden gingen voorbij. Sigmund werd ... opdringerig.

En toen begonnen de problemen. Nu stuurde hij haar elke dag berichtjes in de trant van *Als je weggaat, maak ik er een eind aan* of *Ik leef alleen voor jou, Taylor* of *Ik hou van jou, Taylor—wat voel jij voor mij?*

Hoe zet je een meisje voor het blok?

Ze wilde met het spel stoppen. Ze wilde verdomme echt stoppen. Het was leuk hoor, daar niet van, maar het was de stress niet waard. Het probleem was dat, als ze eens niet inlogde, het slecht ging met Sigmund. Hij overspoelde haar personage dan met neerslachtige berichten.

Het voelde alsof ze gegijzeld was.

Taylor at haar met marshmallow gevulde cereal langzaam, terwijl ze toezag hoe meer berichtjes van Sigmund op haar scherm binnenkwamen.

Sigmund: Ik denk eraan hoe lastig de klanten het voor je maken.

Sigmund: Daar ben je te aardig voor!

Sigmund: Ik zou je baas moeten bellen en hem vertellen jou een loonsverhoging te geven.

Sigmund: Jeetje, dit telefoontje duurt lang.

Sigmund: Ik kijk weer naar jouw Facebook. Wat ben je mooi. Is dat een Doctor Who-sjaal? De Fourth Doctor is mijn favoriet.

Sigmund: Ik zou zo met een meisje zoals jij kunnen trouwen.

Sigmund: Ik hoop dat ik niet te vrijpostig ben? Ik vind je ... gewoon echt leuk.

Sigmund: Taylor?

Gefrustreerd kreunde ze in haar bak met cereal. Waarom had ze hem ooit haar naam verteld? Dan gebeuren dit soort dingen. Waar ze ook maar online ging, viel hij haar lastig. En nu hij ook haar Facebook had gevonden, zou ze daar zeker ook berichtjes van hem krijgen. Ze voelde zich in de val gelokt.

Taylor zette haar bak neer en begon te typen.

HaveAGoodTay: Ben ik weer. En Sig, je weet dat we vrienden zijn, maar ik zit niet te wachten op een relatie. Kunnen we niet gewoon maatjes blijven?

Het bleef lang stil. Taylor beet op haar lip, bezorgd dat hij zich niet zou kunnen beheersen. En dat ze de rest van de nacht zijn zelfmoorddreigingen moest weren en hem moest overtuigen het niet te doen. Ja, het leven is de moeite waard, en doe jezelf alsjeblieft niks aan. Dat was al te vaak gebeurd de afgelopen paar maanden. Alleen al door eraan te denken, greep Taylor al bijna naar haar Xanax-voorschrift.

Sigmund: Ik weet het. Ik loop te hard van stapel. Het is gewoon ... Jij bent het beste dat me ooit is overkomen.

HaveAGoodTay: Onzin! Je hebt de game!

Sigmund: Nee, alleen jij bent belangrijk.

HaveAGoodTay: En het gilde.

Sigmund: Iedereen haat me. Ik ben hier alleen voor jou ...

HaveAGoodTay: Dat is niet waar. En we moeten echt weer in de aanval!

Voordat hij kon antwoorden typte ze al iets in de hoofdchat. *Hey iedereen! Ik ben er weer. Laten we aan de slag gaan.* Om haar heen klapten en dansten de emoticons van de personages, en toen

nam iedereen zijn plek weer in. Ze wilden aanvallen, en omdat zij de leider van het gilde was, leidde zij deze aanval, verdorie.

Net toen iemand de eerste pijl schoot, ging haar telefoon. Shit. Ze liet hem drie keer overgaan, en hamerde op de knoppen terwijl explosies het scherm verlichtten. Toen haar personage het hele arsenaal had leeggeschoten, antwoordde ze de telefoon. ‘Helpdesk, met Taylor.’

‘Tay? Ik ben het, Gretchen!’

‘O, verrek, hoi Gretchen. Dit is niet het beste moment.’ Trash mobs stroomden de kamer in, en Taylor klikte op de effectenzone van haar personage.

‘O, god, zit je dat spel weer te spelen?’

‘Euh, welk spel? Ik speel er drie.’ Nou ja, dat deed ze. Nu leek het wel alsof ze alleen nog maar Excelsior speelde, vanwege Sigmund. Bah.

‘Die met die dingetjes en de draken. Doet er ook niet toe. Luister, als je even kan stoppen met geeken dan heb ik je zaterdagmiddag nodig.’

De leider lichtte op met een beschermingsschild en ze klikte automatisch op het schild van haar personage. *Iedereen op de remmen!* schreeuwde ze in-game. Als ze nu de leider raakten, waren ze af. Iedereen pauzeerde, behalve een groentje en in haar gedachten nam ze zichzelf voor om hem na de aanval wat bij te leren. Ze keek toe terwijl de leider de man neersloeg. Zo, dat is dus wat er gebeurt wanneer je niet naar je gildeleider luistert.

‘Ja, dus, er komt op zaterdag een vriend langs en ik wil dat je ook komt. Hij is nieuw hier en heeft iemand nodig om hem de stad te laten zien.’

Taylor kreunde. ‘Is er niet iemand, die goed is met, je weet wel, *mensen*, die dat kan doen? Ik ben alleen maar goed in spelletjes spelen.’ De leider liet zijn schild zakken en ze typte **AANVALLEN** in hoofdletters. Haar gilde stootte naar voren en het gevecht begon weer.

‘Nou, dat is het hem nou juist. Greer zit nu in Vegas, Audrey staat op het punt te bevallen, Edie is ergens op een festival met Magnus, Chelsea doet mee aan een rollerwedstrijd en Bron doet iets met liefdadigheid. Jij bent het enige bruidsmisje dat ik nog over heb. Ik weet ook wel dat Gollem er niet op zit te wachten om uit de grot te komen, maar kan je je heiligdom niet even verlaten, voor een uur of twee, en mijn gast gezelschap houden? Alsjeblieft?’

‘Ik heb een stormloop,’ zei ze automatisch.

‘Jij zei dat je tijd voor mij vrij zou maken als ik het lang genoeg van tevoren zou vragen! Dit is van tevoren!’

Ze had gelijk, verdomme. Taylor slaakte een zucht terwijl de leider neerviel en haar scherm zich vulde met goud. Geslaagd.

Sigmund: Het is ons gelukt, liefje!

Jakkes, *liefje*? Taylor trok zich terug van haar toetsenbord. *Liefje*? ‘Weet je wat, G? Bij nader inzien, ik kom toch.’

‘Joepie! Je zal er geen spijt van krijgen! Om twee uur, bij mij thuis. Oké?’

‘Ik zal er zijn. Dag, Gretchen!’ Ze hing op en meteen ging de telefoon opnieuw. Terwijl ze opnam, typte ze een bericht naar Sigmund.

HaveAGoodTay: Ik ben zaterdag afwezig. Kan jij de aanval leiden?

Sigmund: Nou, nu is mijn weekend verpest. Ik had gehoopt het met jou door te brengen.

Taylor klemde haar kaken op elkaar. Een dagje weg was precies wat ze allebei nodig hadden.

Hoewel ze er een beetje zenuwachtig van werd om haar computer een hele middag achter te moeten laten, ging ze zaterdag toch,

zoals beloofd, naar het huis van Gretchen. Heel de ochtend sprak ze zichzelf moed in: een dagje weg zou haar goed doen, het gilde kon best even zonder haar en een paar uurtjes weg uit haar kleine appartementje was zo slecht nog niet.

Maar eerlijk gezegd wilde ze gewoon afstand nemen van Sigmund en de verstikkende berichtjes die hij haar al een week lang stuurde. Wanneer ze een paar uur weg was van haar computer, stuurde hij berichtjes naar haar smartphone, omdat hij haar telefoonnummer achterhaald had. Meldde ze zich aan op Facebook, dan kreeg ze daar berichtjes van hem. En natuurlijk, in-game pingde hij haar ook de hele tijd met kleine berichtjes over hoe mooi ze wel niet was en hoe leuk hij haar vond, en misschien konden ze wel tijd doorbrengen samen?

Wel in-game natuurlijk. Sigmund had nog nooit voorgesteld om elkaar in het echt te ontmoeten, of om een telefoongesprek te voeren, of om haar zijn persoonlijke gegevens te sturen. Niet dat ze dat wilde hoor. Maar misschien had ze hem over de telefoon toch vriendelijk duidelijk kunnen maken dat ze niet in hem geïnteresseerd was. Niet dat ze daar nou weer zo goed in was. Maar het werd nu zo erg dat ze toch iets moest doen. Wat dan ook.

Haar telefoon bleef maar berichtjes ontvangen, terwijl ze in de taxi naar Buchanan Manor zat.

Sigmund: Ik denk dat we vandaag een tankaanval doen. Vind je dat goed?

Sigmund: Ik vind het maar niks dat we zonder jou aanvallen. Het is niet hetzelfde.

Sigmund: Is aanvallen met 20 man goed denk je? Of beter 25 en alles vermoorden? Laat me weten!

Sigmund: Je bent toch niet boos op me? Tay?

Sigmund: O, god. Ik denk niet dat ik het trek hoor als je boos op me bent. Taylor, zeg dat je me niet zit te negeren.